

LIBRIS | We know
books
ANDREA YARYURA CLARK

Într-o noapte cu o mie de stele

Traducere și note de
OANA-CELIA GHEORGHIU

 UNIVERS

Capitolul 1

Iulie 1998

Ștăteam la mică distanță de terenul de polo, privindu-l atent pe tatăl meu, Santiago Larrea, galopând frenetic alături de unul dintre rivalii lui. Mai erau destule locuri în tribunele de la Southampton Polo Club, dar, la fel ca soțiile și prietenele jucătorilor, preferam vederea de la nivelul terenului, unde puteam simți bubuitul ca de tunet al copitelor, pocnetul ciocanului în minge și freamătul de iarbă și noroi amestecate. Dincolo de teren, priveliștea unei păduri dese părea să se subțieze cu fiecare an, pe măsură ce newyorkezii cu bani continuau să ocupe fiecare metru de teren disponibil și tot aerul de la bifurcația sudică din Long Island cu locuințe de vară imense.

Întârzasem, iar acum am aruncat o privire spre tabla de scor. Era strâns. Ca de fiecare dată, echipa tatei era formată din câțiva apropiați pe care îi adusese cu avionul din Argentina lui natală. Să fii invitat să joci un sezon în echipa lui Santiago Larrea în Hamptons era o șansă căreia puțini jucători argentinieni din circuitul de polo îi puteau rezista. Tata era admirat de compatrioții lui nu doar pentru că era un jucător amator de polo excelent, ci și pentru deceniile de

succes ca investitor pe Wall Street, unde era cunoscut pentru abilitatea lui de a evita și, mai mult, chiar de a anticipa crizele recurente din regiune.

Adversarul a încercat să agațe ciocanul tatei, dar manevra l-a făcut pe poneiul lui să se poticnească, iar tata l-a depășit. Un coechipier i-a trimis mingea rapid. Tata a lovit cu picioarele în crupa poneiului său favorit, Charlie, și s-a aplecat spre dreapta să-și înceapă balansul, cu torsul aproape paralel cu pământul. Ciocanul a trimis mingea direct între stâlpii porții.

Câteva clipe mai târziu, s-a auzit clopoțelul care indica finalul ultimei reprize și al meciului. Tata s-a îndreptat, bătându-l ușor pe Charlie pe gât, în timp ce coechipierii se adunau în cerc în jurul căpitanului lor, agitându-și ciocanele în aer.

Jucătorii din echipa tatei s-au dus călare spre cortul din capătul terenului, unde erau instalate scaune pliante și un frigider mare și alb, plin cu băuturi. Tata a descălecat și s-a întors spre mama, care tocmai își abandonase grupul de prietene ca să-l întâmpine. Doamnele adunate se îmbrăcaseră cu cele mai bune haine pentru participarea la un turneu final, inclusiv o varietate de rochii încrețite în culori vii și pălării, de la Jacquemus la bolero. Mama alesese o rochie de vară lungă, de un albastru celest, și espadrile.

— Lila, ai văzut ultima lovitură? a întrebat-o tata pe mama. Au fost incredibil de aproape, dar am reușit, nu-i așa, Charlie?

L-a lovit ușor pe ponei peste bot. Ca de obicei, își păstrase cel mai bun ponei pentru momentele cruciale din ultima repriză. Calul era transpirat tot, iar tata i-a dat hățurile unuia dintre îngrijitori.

— Ai jucat foarte bine, dragul meu! Ca de fiecare dată, i-a răspuns mama, întinzându-i un pahar de ceai cu gheață.

El a băut o înghițitură lungă.

Mi-am luat geanta de weekend și am intrat în cort. S-au întors să mă salute, dar zâmbetul mamei s-a strâns un pic, văzând că nu eram îmbrăcată corespunzător ocaziei. De obicei, era în regulă să asisti la un meci de polo în blugi și tricou, dar nu și la turnee importante de caritate, ca cel de acum. Fustele sau rochiile sub genunchi erau norma pentru doamne, în timp ce bărbații purtau cămăși kaki cu nasturi și sacouri. Am preferat să-i ignor încruntarea și am sărutat-o.

— Draga mea, unde ai fost? m-a întrebat tata, ștergându-și fruntea transpirată cu o mănușă, înainte de a mă săruta și el. Am crezut că vii ieri.

Pe tata nu-l deranja să mă vadă într-o pereche de blugi rupți. Nu l-ar fi interesat nici dacă aș fi apărut în trening. Era mereu fericit să-și vadă singurul copil.

Am zâmbit.

— Am pierdut trenul de legătură, dar am prins ultima repriză. Ai fost minunat!

Era vara dintre al treilea și al patrulea an de facultate și locuiam cu prietena mea, Emily, într-un apartament subînchiriat în Park Slope, Brooklyn. Trenurile expres spre Hampton de la gara Atlantic nu erau dese, nici măcar în mijlocul sezonului estival.

Juan Godoy, unul dintre jucătorii tatei, s-a apropiat de noi în pas relaxat, cu picioarele depărtate, rezultatul călăritului încă dinainte de a fi învățat să meargă.

— Paloma. Ai ajuns, în sfârșit, mi-a spus Juan cu un accent pronunțat, desfăcându-și cureaua care îi ținea casca de călărie.

Părul, de un blond cenușiu, îi cădea turtit pe frunte.

— Bună, Juan, i-am răspuns eu zâmbind. Știi că nu vin decât la una dintre chestiile astea pe sezon. Și doar pentru tata.

Când l-am cunoscut pe Juan, cu câteva săptămâni în urmă, în casa din Manhattan a familiei mele, ignorase codul vestimentar nescris pentru dîneu, apărînd într-o pereche de blugi mulați și un tricou alb sub un sacou bej din in. Și-a petrecut cea mai mare parte a seriei vrăjînd o actriță argentiniană aflată în oraș ca să promoveze un film pe care îl făcuse împreună cu invitatul de onoare, un regizor spaniol vestit. Așa că am fost surprinsă cînd, la finalul petrecerii, Juan m-a cîutat să mă întrebă dacă vreau să-i arăt Central Park. Părul lui decolorat de soare îi cădea peste ochii de culoarea mierii, fixați asupra mea, pîrînd să știe rîspunsul înainte să apuc eu să-l rostesc.

— Bun joc, Juan, i-a spus tata, încă radiînd în urma eforturilor de pe teren.

— A fost un sezon fantastic, i-a rîspuns el. Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns pentru șansa de a juca în echipa dumneavoastră.

— Vii la petrecere diseară, da? l-a întreat mama.

— Va fi plăcerea mea să petrec o seară în compania doamnelor Larrea.

Juan m-a atins ușor pe umăr.

— Vii cu mine să vedem ce fac poneii?

Jucătorii de polo aduc, în general, cel puțin opt ponei la un meci. Cele șase reprize durează numai șapte minute fiecare, dar e suficient cît să epuizeze un ponei care galopează încontinuu de-a lungul unui teren de aproape 300 de metri.

Poneii echipei aflate în deplasare erau duși la camioane, dar tata și echipa lui se foloseau de grajdurile de pe perimetrul clubului. Mi-am luat geanta, însă Juan s-a grăbit să insiste să mi-o ducă el. Gestul cavaleresc marca încă o diferență între el și majoritatea bărbaților cu care fusesem pîna

atunci. Nu mă vedeam pentru totdeauna alături de el și, cu toate că se apropia de treizeci de ani, cu șapte ani mai mare decât mine, mă îndoiesc că el se vedea. Chiar și așa, flirtul nostru oferea o pauză de la apatia unei veri în New York.

— Mi-a fost dor de tine, mi-a spus, luându-mă de mână. Am fost singur la dîneu aseară. Și n-ai venit nici să ne vezi meciul de la începutul săptămânii. Știi doar că ești talismanul meu norocos.

— Dar oricum ai câștigat și fără mine. Așa că se pare că ai destule talismane.

Mirosul lui era un amestec înțepător de transpirație și piele uleioasă de la șa, masculinitatea pură emanându-i din fiecare por. Gîndul m-a făcut să vreau să rîd în hohote. În loc de asta, mi-am mușcat obrazul și ne-am îndreptat, ținându-ne de mână, spre grajduri.

Spre după-amiază, peste o sută de invitați ajunseseră la locuința de vară a părinților mei, adunându-se să bea cocktailuri pe peluza îngrijită care cobora lin de la construcția vastă din șindrila de cedru până spre mare. În fiecare vară, părinții mei își invitau prietenii și cunoștințele din mediul de afaceri la un *asado* tradițional, un grătar argentinian, în seara de după unul dintre turneele importante de polo.

Eram încă în dormitor, unde mă îmbrăcam într-o rochie neagră, din in, fără mâneci, când au ajuns musafirii. Părul meu negru, ud de la duș, era prins la spate într-un coc neglijent, cu bretonul în părți. Am ales o pereche de cercei lungi din sticlă de mare și i-am analizat cu un ochi critic. Montajul

nu era perfect, dar erau una dintre primele mele creații și îi prețuiam.

Descoperisem designul de bijuterii cu numai doi ani în urmă, în primul semestru al anului al doilea, la un mic colegiu de arte liberale din New England. Mă specializam în literatură și aveam puțină experiență în design sau manufactură creativă, dar m-am hotărât să mă înscriu la un opțional de artă în încercarea de a preveni plictiseala unei alte ierni lungi. Am descoperit repede că procesul creativ îndulcea o durere surdă de anxietate pe care o purtam în mine de la o vârstă fragedă. Când câteva prietene au început să-mi poarte creațiile, colega mea de cameră, Emily, a sugerat că, dacă eu cream, ea îmi putea găsi clienți. Emily, născută să lucreze în marketing, era prima mea prietenă adevărată, așa că am acceptat. Pentru că încă nu mă gândisem prea mult la ce aveam să fac după absolvirea facultății, visam că o să ne deschidem împreună un butic în New York.

Mi-am pus cerceii și m-am pregătit sufletește pentru petrecere. Indiferent cât de des participam la evenimentele organizate de părinții mei, nu mă simțeam niciodată complet în largul meu, iar acum mi-am dat seama că nici măcar nu mă mai interesau. Ceea ce odinioară îmi păruse un mediu strălucitor și misterios acum era o obligație. După o ultimă scurtă autoevaluare în oglindă, am coborât scările.

Când părinții mei au cumpărat casa de pe plajă, cu vreo cincisprezece ani în urmă, mama a luminat camerele punând ferestre mai mari și scăpând de covoarele vechi. Livingul imens, cu șemineul lui impunător, avea acum uși culisate care se deschideau spre o verandă acoperită. Cele mai recente îmbunătățiri reprezentaseră înlocuirea a ceea ce mama considera mohorât, setul de luat masa maro-închis, cu o masă din

lemn natural deschis la culoare și scaune din răchită cu pernuțe, pentru o atmosferă mai informală, de plajă.

După ce am salutat câțiva musafiri în holul de la intrare, m-am strecurat afară, pe lângă azaleele în floare, spre cortul alb, impunător, așezat în capătul celălalt al peluzei. Ghirlande de lumini de bistro erau întinse pe tot tavanul, iar mesele înalte, rotunde, acoperite cu fețe de masă albe, erau decorate cu lumânări votive și mici aranjamente cu flori naturale, pe care mama le comandase de la o tarabă din piață cu o lună în urmă.

Femeile soseau îmbrăcate în rochii lungi sau scurte, cu sandale delicate, fără toc. Partenerii lor purtau pantaloni de in, kaki, și gece sport colorate peste cămăși, și mocasini fără șosete. Oaspeții sorbeau din șampanie și se desfătau cu *empanadas* pe care personalul de servire le aducea pe tăvi din argint. Aceste plăcințele umplute cu carne sau brânză erau antreurile dinaintea mesei principale – o combinație de diferite tipuri de vită gătită perfect de un maestru gratargiu pe care tata îl aducea din Argentina în fiecare an pentru această ocazie.

Puține lucruri îi plăceau tatei mai mult decât prilejul de a se împăuna cu al său *quincho*, o construcție din cărămidă roșie lipită de casă, care conținea o *parilla* imensă cu foc pe lemne. Ritualul grătarului oferea oaspeților o formă suplimentară de amuzament, pe lângă trupa de jazz și tango. Mirosul bucățiilor afumate și fumul care se ridica în aer atrăgeau o mulțime vrăjită în jurul *quincho*-ului. Să-l privești pe *maestro* (cum îi spunea tata) ajustând cu pricepere temperatura pentru gătirea diverselor bucăți de carne prin ridicarea sau coborârea grătarelor suspendate cu lanțuri deasupra cărbunilor din lemn natural era un spectacol în sine.

Părinții mei stăteau de vorbă cu un grup mic lângă scenă. Tata purta o haină impecabilă din in, bleumarin, cu o cămașă

albă ca neaua. Mama, care nu pierdea nicio oră de yoga și își proteja pielea de soare cu religiozitate, purtând pălării cu boruri largi și ochelari de soare supradimensionați, părea mult mai tânără față de cei patruzeci și doi de ani ai ei. În seara asta, o rochie de vară din mătase de culoarea piersicii îi îmbrăca formele unduitoare. Avea părul pieptănat cu cărare pe mijloc, căzându-i pe umerii goi.

Amândoi erau din Argentina. În timp ce tata, ca și mine, avea trăsăturile întunecate, obișnuite printre strămoșii lui spanioli, mama, nepoata unor colonizatori britanici ai Pampasului argentinian, avea ochii verzi și părul blond. Tenul ei păstos și palid și ușoarele manierisme britanice îi derutau uneori pe oameni. Le explica pe scurt istoria familiei sale și migrația acesteia în Argentina la începutul secolului XX, pentru a se ocupa de interesele agricole ale familiei. *Colonizarea europeană este similară cu ceea ce s-a întâmplat în Statele Unite*, adăuga tata uneori, în timp ce ascultătorii fermecați dădeau din cap a înțelege.

Am ajuns lângă părinții mei tocmai când un prieten de familie lua microfonul din mâinile vocalistului și zăngănea cu paharul, ca să se facă liniște.

— Bună seara tuturor! Sunt Michael Harris, vechi prieten și partener de afaceri al gazdei noastre, Santiago. Încă de când s-a mutat de la Buenos Aires la New York am asistat la numeroasele lui succese, atât pe terenul de polo, cât și în afara lui, a zis el, întorcându-se spre tata. Mă bucur să spun că în seara asta avem mai multe de sărbătorit în afară de acest om incredibil, de minunata lui familie și de talentul lui de a mânui ciocanul de polo – ca să nu mai spunem de cel de pe ringul de dans!

Mulțimea a izbucnit din nou în râs.

LIBRIS | We know books

— Anunțul oficial se va face peste două săptămâni, cu fastul și formalitățile de rigoare, sunt sigur, dar, după cum câțiva dintre voi știu deja, Santiago a fost desemnat ambasador al Argentinei la Națiunile Unite.

Câțiva ooo și aaa s-au stins în aplauze zgomotoase, punctate de un pam-pam rapid în toba mică.

— Felicitări, bătrâne prieten, și *salud!*

După anunț, apropiații și cei care voiau să-i ureze succes tatei înconjurară familia noastră compusă din trei persoane. Am evitat întrebările obișnuite despre studii și planuri de vacanță până când m-a salvat Juan.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot. Arăți senzațional! Vrea cineva să te cunoască.

M-a condus spre o femeie între două vârste cu părul de culoarea caramelului, care ne făcea cu mâna.

— Bună, eu sunt Paloma, am spus. Încântată de cunoștință!

— Graciela, a început femeia să se prezinte, zâmbind, dar s-a oprit brusc când m-am apropiat.

M-a privit plină de curiozitate prin ochelarii cu rame Tortoise.

— Graciela de Graaf, dar toată lumea îmi spune Grace, a continuat ea. Încântată! Când mi-a spus Juan că se vede cu fiica lui Santiago Larrea, a trebuit să te văd cu ochii mei. L-am cunoscut pe tatăl tău în Buenos Aires, dar am pierdut legătura cu ani în urmă, când m-am mutat în Olanda.

— V-ați văzut?

— Nu încă, doar de la distanță. A fost ocupat cu numeroșii lui musafiri, a răspuns Grace râzând. Exact ca Santiago pe care mi-l amintesc, mereu înconjurat de un milion de prieteni.

A luat un pahar cu caipirinha de la un ospătar care trecea pe lângă noi.

— Astea-s mortale, dar delicioase.

— Vă conduc la el, m-am oferit. Sunt sigură că va fi bucuros să vă vadă.

Luând-o pe Grace de braț, i-am strigat pe părinții mei, aflați în partea cealaltă a peluzei. Tata ne-a aruncat o privire când ne apropiam, dar apoi s-a întors la discuția cu un cuplu în vârstă.

— Părinții tăi arată la fel de bine ca acum douăzeci și cinci de ani, a remarcat Grace.

— O cunoșteți și pe mama?

— O, da! Toată lumea îi cunoștea pe Santiago și pe Lila, a spus Grace. M-am bucurat să aflu că au un copil.

— Serios? Păreți surprinsă.

— Nu știu... cred că nu prea vorbeam noi despre copii pe vremea aia, a spus ea pe un ton melancolic. Eram și noi copii.

— Tati, mami! Uitați pe cine am cunoscut adineauri!

Ai mei au salutat-o pe Grace fără expresie.

— Santiago. A trecut ceva timp.

Grace s-a îndreptat spre el să-l sărute, dar ceva din ochii lui a oprit-o.

— Grace Díaz, a pronunțat tata încet.

— Acum e de Graaf. M-am măritat, am divorțat și m-am recăsătorit de curând. Cum sună asta pentru o fată catolică bună? Îngrozitor, știu, a zis râzând. Dar îmi tot reamintesc că am luat o decizie mult mai bună a doua oară. În fine, trebuie să-l cunoașteți pe Erik. E pe aici, pe undeva.

A arătat vag spre grupul de invitați.

— Ne-ar face mare plăcere să-l cunoaștem, a spus tata, și s-a întors spre mama. Îți vine să crezi, Lila, după atâția ani? E Grace!

— Incredibil, a spus mama. Cum ți-a mers?

— E o surpriză neașteptată, a adăugat tata. Ce te aduce în Hamptons?

— Suntem în vizită la familia de Koning. Soțul meu și Dirk sunt prieteni din copilărie.

Mi-am dat seama după expresia tatei că nu cunoștea numele.

— Vă cunoșteați cu toții în Buenos Aires? am intervenit.

— Ăă, da, da. Grace și cu mine eram studenți la Drept la Universitatea din Buenos Aires, spuse el, brusc animat de menționarea universității lui. Doamne, clădirea aia se prăbușea încă de atunci! Și câte ore am petrecut în bibliotecă! S-a dovedit a fi o pierdere de timp monumentală, cel puțin pentru mine. Dar ne-am distrat, nu-i așa?

— Da, ne-am distrat, a răspuns Grace râzând.

— Doamne, chiar mă bucur că ne-am revăzut! a spus el, sărutând-o ușor pe obraz.

— Cred că o asemenea întâlnire merită un toast, a spus mama.

Și-a ridicat paharul de șampanie gol, atrăgând atenția unui ospătar. Când acesta reumplea paharele, a venit încet spre noi și Erik.

După ce tata a povestit câteva întâmplări din vremea facultății, care îi făcură pe toți să râdă, Grace s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Tatăl tău nu a îmbătrânit nici cu o zi.

— Ca la alți bărbați de vârsta mea, mi se rărește părul și mi se îngroașă talia, a spus tata cu farmecul lui autodepreciativ obișnuit.

— Vrei să spui că ai o talie *subțire* și păr *des*, a spus Grace râzând, demascându-i falsa modestie.

Vorbea cu el pe un ton familiar și mă încânta să văd atașamentul dintre el și o veche prietenă.

Este într-o formă extraordinar de bună pentru cineva de vârstă mijlocie. Părul lui șaten închis, dat pe spate cu un pic